

Sporen deel 3

Via binnenwegen rijdt Lara naar de A2. Haar been steekt, het shirt is losgegaan en valt op de grond. Even overweegt ze om ergens te stoppen om de wond te verzorgen, maar ze wil geen tijd verliezen. Het komt later wel.

Terwijl ze rijdt gaan haar gedachten weer naar Simon. Zou het echt zo zijn dat hij ook achter haar vader en Diana aan zit? In dat geval zou hij nu door haar foto's weten waar ze zaten, ze had genoeg van de directe omgeving van de boot gefotografeerd om zien dat het de haven van St. Tropez was. Als er tenminste op het geheugenkaartje nog wat terug te halen was.

Ze wordt uit haar overpeinzingen gehaald door het geluid van haar telefoon. Ze graait snel in haar tas, die op de bijrijderstoel ligt en kijkt op het display. Een onbekend nummer. Ze zet de luidspreker aan en laat hem overgaan. Na het korte bericht van haarzelf is het even stil. Dan hoort ze de stem van Simon:

"Lara ik moet je spreken, het is belangrijk, bel mij, Simon". Mooi niet, dacht Lara. Niet voordat ik weet hoe jij hierbij betrokken bent.

Ze neemt de afrit naar Amsterdam Zuid. Ze was hier een keer eerder geweest, samen met haar vader. Hij had een afspraak met zijn accountant Jeroen en ze was mee gegaan omdat hij haar advies kon geven over het opstarten van haar eigen tekstschrijverbureau. Hij had haar goed geholpen en het bureau liep aardig inmiddels. Het geld van vader was, vanwege juridische constructies, nog steeds niet vrijgekomen en ze was blij dat ze haar moeder een beetje kon helpen, die nu van het weduwepensioen moest leven.

Als ze het bedrijventerrein oprijdt ziet ze een aantal mensen vertrekken. Het was ook al na vijven, maar Jeroen werkte altijd lang door, had haar vader gezegd.

Ze parkeert de auto op één van de bezoekersplaatsen en loopt het gebouw in van het middelgrote kantoor. De receptioniste knikt haar toe.

"Goedemiddag, kan ik u helpen?"

"Ja ik kom voor de heer Verboom" zegt ze. Het meisje kijkt haar even aan. Haar ogen schieten snel over de het verwaaide haar van Lara, de zwierige rok en de slippers. Ze pakt de telefoon en toetst een nummer om haar aan te kondigen. Al snel kan Lara naar boven gaan, 8e verdieping. Van de vorige keer weet ze nog dat het uitzicht vanaf zijn kantoor prachtig was: de hele Zuidas kon je in één keer bekijken.

Bij het kantoor klopt Lara kort op de deur.

"Binnen" hoort ze en ze opent de deur. Jeroen staat bij het raam en draait zich om. Vrolijke ogen en een bos met blonde krullen. De vorige keer had ze zich al bedacht dat hij er meer uitzag als een surferboy dan als een accountant.

"Lara, wat leuk je te zien" zegt hij met gemeend enthousiasme. Hij loopt op haar af en geeft haar een hand.

"Het spijt me zo van je vader" zegt hij er zacht achteraan en kijkt haar aan. Diepblauwe ogen, die niet alleen medeleven maar ook iets van bezorgdheid uitstralen.

"Wat kan ik voor je doen?" vraagt hij en gebaart haar te gaan zitten.

"Eh.." begint Lara. Ze weet ineens niet meer hoe ze moet beginnen. De wond in haar been begint weer te steken.

"De zakelijke rekeningen van mijn vader, die bestaan allemaal nog hè?" vraagt ze dan voorzichtig. Jeroen kijkt haar onderzoekend aan.

"Dat klopt en dat zal ook zo blijven, omdat je vader niet gevonden is" zegt hij dan.

"Ja dat weet ik" zegt Lara. De executeur testamentair had hen verteld dat al het geld pas vrij zou komen na 5 jaar, als haar vader dood verklaard kon worden. Maar nu bleek hij niet dood te zijn. Ze haalt diep adem.

"Kan je nagaan of er met één van die rekeningen nog iets wordt gedaan?" vraagt ze. Jeroen kijkt haar vragend aan.

"Heb je reden om dat te denken?" vraagt hij. Ze knikt. Hij stelt geen vragen meer en draait zich om naar zijn pc. Snel logt hij in en opent een aantal vensters. Hij klikt heen en weer. Ze kijkt naar buiten, naar de enorme opeenhoping van gebouwen, waar nog veel meer mensen werken zoals Jeroen. Jonge ambitieuze mensen, net als zij. Jeroens blik blijft bij één van de vensters hangen.

"Hee dat is raar" zegt hij en draait zich naar haar om. Ze kijkt hem vragend aan.

"Van de rekening is maanden lang geld opgenomen, door iemand die door je vader is gemachtigd" zegt Jeroen. Hij kijkt nogmaals naar het venster.

"Altijd op de eerste van de maand, vier maanden lang". Lara slikt. Haar vader was nu vier maanden verdwenen.

"En deze maand dan, is er ook geld opgenomen?" vraagt ze.

"Ja" antwoordt Jeroen, "maar het is vreemd, er is de laatste maand veel minder opgenomen." Lara rekent snel. De dag dat ze Diana onverwacht op bezoek kreeg, welke dag was dat? Ergens eind juni. Diana had gezegd dat ze terug ging naar haar vader. Het was inmiddels 10 juli en Lara was al heen en weer gevlogen naar de Franse kust om met eigen ogen te zien hoe ze daar samen op het jacht leefden. Zou zij het geld hebben opgenomen? Ze moesten natuurlijk ergens van leven, maar waarom ineens minder geld?

"Staat er veel geld op?" vraagt Lara. Jeroen klikt heen en weer.

"Heb je enig idee van het vermogen van je vader?" stelt Jeroen als tegenvraag. Lara knikt. Ze weet van zijn miljoenen.

"Zou je erachter kunnen komen wie die gemachtigde is?" vraagt Lara. Jeroen kijkt op zijn horloge.

"Ik kan het proberen" zegt hij. Hij belt een nummer en kort daarna spreekt hij in rap Frans met iemand. Er wordt nogal wat besproken, Lara luistert niet echt maar staart weer uit het raam. Ze hoort wel dat hij het over de 1e juni heeft, de dag dat er voor het laatst een fors bedrag was opgenomen.

"Merci beaucoup, .." besluit hij het gesprek. Dan loopt hij naar de fax.

"Je hebt geluk" zegt hij vrolijk, "we krijgen een stillshot van beelden van de beveiligingscamera". Zijn ogen schitteren. Ze kijkt verbaasd.

"Waarom?" vraagt Lara.

"Ik heb gezegd dat het om een verdwijning gaat en dat het een zaak van leven en dood is, daar zijn Fransen wel gevoelig voor". Hij knipoogt naar haar. Ze lacht.

"Wow, ik ben onder de indruk" zegt ze. Hij maakt een lichte buiging.

"Onder deze accountantdekmantel schuilt een ware James Bond" zegt hij lachend. Dan ratelt er uit de fax een papier.

"Die wel met hele ouderwetse apparaten werkt" zegt ze en kijkt met een schuin ook naar de fax.

"Wie gebruikt dat nou nog?!"

"De Fransen! Die gaan gewoon niet mee met hun tijd, ze willen het liefst ook dat we hun uitgebreide lunches met wijn niet verstoren.. alors!" roept Jeroen, terwijl hij een gebaar maakt van een verwijfde man die niet gestoord wil worden. Dan pakt hij het papier uit de machine.

"Hee, twee mensen?" zegt hij verbaasd. Lara komt naast hem staan. Haar adem stukt in haar keel. Op de foto ziet ze, zoals ze verwacht had, de kleine Diana met haar bruine krullen. Ze heeft een elegante sjaal om haar schouders. Ze loopt gearmd met een lange man. Het is niet haar vader. Al meteen bij het zien van het donkere haar en het gespierde lichaam wist ze het. Het is Simon.